

ÖSSZEFOGLALÓ A XVI. ÁPRILY LAJOS VERSENYRŐL

A verseny

megrendezésének időpontja: 2018. április 21.

rendező intézményének neve: Szentendrei Református Gimnázium

szervezőjének neve, beosztása: Kiss Székely Zoltán, tanár, a természettudományos katedra vezetője

szervezőjének segítői, beosztásuk: - Kunné Paulusz Györgyi-rajztanár, Ferenczi Alpár-fizikatanár, Tiba Csaba-technika tanár, Sebestényné Jáger Orsolya-hittan és francia nyelvtanár – mindnyájan a verseny zsűrik tagjai

támogatója, a támogatás módja: a Szentendrei Református Gimnáziumért és Kollégiumért Egyesület – pénzbeli támogatás, melyet könyvtalványok beszerzésére használtunk fel

részvevőinek száma: 44 fő.

A verseny helyezettei:

<i>16. Áprily Lajos verseny végeredménye</i>					
<i>Kisgimnázium</i>			<i>Nagygimnázium</i>		
<i>Képzőművészet</i>					
<i>Iffjú Kata</i>	<i>6. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Osváth Míra</i>	<i>11. b</i>	<i>Bronz</i>
<i>Sziva Hanna</i>	<i>7. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Kovács Dorottya</i>	<i>11. b</i>	<i>Bronz</i>
<i>Pitvarosi Jázmin</i>	<i>7. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Eckensberger Lili</i>	<i>11. a</i>	<i>Ezüst</i>
<i>Asszonyi Johanna</i>	<i>6. b</i>	<i>Ezüst</i>	<i>Tirol Zsófia</i>	<i>11. a</i>	<i>Ezüst</i>
<i>Gál-Bandi Júlia</i>	<i>7. b</i>	<i>Arany</i>	<i>Kovács Jázmin</i>	<i>8. a</i>	<i>Ezüst</i>
<i>Szórád Míra</i>	<i>6. a</i>	<i>Ezüst</i>	<i>Bódog Júlia</i>	<i>9. b</i>	<i>Arany</i>
<i>Baross Boróka</i>	<i>6. b</i>	<i>Arany</i>	<i>Németh Flóra</i>	<i>11. a</i>	<i>Arany</i>
<i>Szépirodalmi alkotások</i>					
<i>Kézdy Rita</i>	<i>5. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Jenei Kristóf</i>	<i>9. a</i>	<i>Bronz</i>
<i>Kovács Gergő</i>	<i>7. a</i>	<i>Ezüst</i>	<i>Bálint Anita</i>	<i>8. b</i>	<i>Ezüst</i>
<i>Lelkes Lili</i>	<i>5. a</i>	<i>Ezüst</i>	<i>Cseresnyés Dorottya</i>	<i>12. b</i>	<i>Arany</i>
			<i>Lik Lara</i>	<i>11. b</i>	<i>Arany</i>
<i>Természetfotó</i>					
<i>Asszonyi Johanna</i>	<i>6. a</i>	<i>Ezüst</i>	<i>Dunai Tímea</i>	<i>8. a</i>	<i>Bronz</i>
<i>Harmathy Károly</i>	<i>5. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Víg Dávid</i>	<i>9. b</i>	<i>Bronz</i>
<i>Farkas Tünde</i>	<i>5. a</i>	<i>Bronz</i>	<i>Korcsog Laura</i>	<i>9. a</i>	<i>Ezüst</i>
			<i>Kovács Dorottya</i>	<i>11. b</i>	<i>Ezüst</i>
			<i>Lengyel Orsolya</i>	<i>12. b</i>	<i>Arany</i>
			<i>Szabó Levente</i>	<i>9. a</i>	<i>Arany</i>
			<i>Hegyesi Eszter</i>	<i>12. b</i>	<i>Arany</i>

Összefoglaló a versenyről, annak programjáról

A 16 alkalommal megrendezett versenyre az idei esztendőben csak iskolánk diákjai jelentkeztek.

Tervek, kérések a következő évi versennyel kapcsolatban: Jövőre megint megrendezzük a versenyt, s szándékunk szerint újól megpróbáljuk megszólítani a Kárpát-medence összes református gimnáziumát és általános iskoláját.

Néhány alkotás a következő oldalakon tekinthető meg.

Árnyjáték

Dzsungel mélyén

Napfelkelte

Cseresnyés Dorottya (12.b): Amikor elüti az éjfelet

Falu. Csikorgós téli hajnal, az a hang nélküli. Ott ültem kint, a kopott, pepita hintaágyon, ölemben egy rozsdás kapa feszült hidegen. Fényesítettem. Volt rajta egy makacs sárfolt, az nem akart lejönni. Hirtelen elfáradtam: mintha egy élet munkája szaladt volna a tejszínű gyermekujjakon keresztül a tudatlan fejtetőig. Megöregedtem egy kicsit, éreztem a ki-kiserkenő fehér hajszálak zszibongását. Elfordítottam a tekintetemet a kapáról. Ébredezett minden. Szerettem itt, falun: a parasztasszonyok kövér ásítása, a férfiak méla gyomorkorgása, a kakasok és a kutyák mogorva párbeszéde szimfóniát alkotva zengte be az egész Alföldet.

Város. A part hajszálvékony, havas csikban meredt a reggeli rohanókra. Olyan nyugodt volt, olyan téliesen meghitt, hogy még a panelházak között elszálló, unott képű városi madarak is felkapták kicsiny fejüket, és hamiskás, énektől elszokott hangjukon vad trillába kezdtek. A reggeli rohanók csak rohantak... valahova, igazából senki sem tudta, hogy hova – a partot, a madarakat is csak egy-egy szürke ásítással, akkurátus szemtörléssel nyugtázták. Száraz hónuk alatt fekete, lapos aktatáska feszült. A gondosan begombolt ingek szemtelen pontossággal lesimított gallérja vakítóan világlott ki a napfényt elnyelő öltönyök közül. Egy festő minden biztonnyal könnyen le tudná képezni a látványt: pár egyenes vonal, sok-sok fekete ide, egy kevés fehér oda, s máris minden érzékszervünkkel felfogtuk a képet – talán még a szürke ásításokat is halljuk.

A delejes kapáról visszaverődő fénynyalábok ferde szögben érték behúzódó pupillámat, mintha csak metszeni akartak volna rajta. Hunyorogtam. Könnyezni kezdtem, talán a fény miatt, talán nagyapám miatt, nem tudom. Egy hónapja halt meg, a nagyapám; tegnap temettük, vasárnap, világosban. De jó lett volna sötétben temetni! Nem látszódnak a könnyek. Már falun is halkán rínak az emberek, csöndes, töpörödött gyász ül cserzett, elfojtott bánat firkálta arcukon. Néha azt kívánom, bárcsak úgy igazán sírnának, úgy, ahogy régi, nomád törzsek sírását képzelem, olyan pogány, állatias fájdalommal, mint a háborgó, majd mélyről, valahonnan a Föld szívéből föltörő vulkánok. Az én szememből is úgy hullottak hát a könnyek a kapára, ahogy megtanultam – a sírás ösztönössége könnyezéssé szelídült, megrekedt valami megmagyarázhatatlan, titokzatos szférában, ahová nem volt már bejutásom.

A villamosok szörnyű csikordulással fékeztek le a jeges megállókban, az emberek dideregve sóhajtottak fel: a villamoson mindig tömeg van, de meleg is, legalább. Gyalog azért mégsem, meg hát

hogyan is, és azért a kényelem, az mégis csak kényelem, meg hát a fűtés... Összepréselődve próbált levegőhöz jutni a társadalom minden kicsiny lényé: a pacsul- és ecetszagot árasztó néni, a cigarettafüstbe burkolózó hivatalnok, a krokodilbőr cipős, kopaszodó úr (aki nem tudni, miért választotta a tömegközlekedést egy ilyen zsúfolt, téli reggelen), a terhes nő, a piszkos markú suhanc és a hajléktalan. STOP. Leszálltak, útnak indultak, ki-ki a magáéra, s nem foglalkoztak többet egymással, és azzal az elviselhetetlen, elidegenítő csönddel, ami feszes hálóval kötötte össze rázkódó lelküket a másikkal, arra a tizenöt percre.

Nagyapám olyan volt, mint a legtöbb parasztember: szűkszavú és enyhén nagyothalló. Nyáron többet hallottam beszélni, kivirult ilyenkor: magába szívta a napfény minden zamatát, arca sugárzott, szemei élénken gyúltak ki, visszatükrözve a Nap perzselő, kacér fényjátékát. Mindennap kijárt a földekre, dolgozni, vitte a traktort, a boronát, a kapát – ami volt. Barnán, boldogan tért vissza, elrongyolt ruhái erős földszagot árasztottak. Markában friss gyümölcs terült széjjel. *Szeretni kell a földet, kislányom.* – mondta egyszer, amikor megkérdeztem: hogy csinálja? Azt hiszem, bele kell markolni a földbe, úgy igazán, és hagyni, hogy a fekete göröngyök lassú táncsal szétmorzsolódjanak az ember ujjai között; arcunkra kenni, ízlelni, fürödni benne, magunkévá tenni – tisztelni. Csak így lehet. Valahogy így érthette nagyapám is, bár mondom, szűkszavú ember volt.

A várost a reggeli irodaablakok szentjánosbogár-fényei világították be – olyan szép volt ez, olyan emberi; legalábbis a kinti lucskos, cipőcsattogásos időhöz képest. *A gép forgott*, a vékony ujjak szorgalmasan koppantak a klaviatúrán, időnként egy kis feketéért nyúlva. Az emberiség hálás lehetne Istennek a feketéért – de mindenekelőtt az ázsiaiaknak. Ebédszünet. Egy nagy, közös sóhajtás rázta meg az épületeket, komoly képű nők és férfiak tódultak ki az örökké önmaguk körül keringő forgóajtókon. Kint mindenki szabad volt, az arcok szürkesége halvány pirosra váltott, a sejtek megkönnyebbülten szívták magukba a fagyos levegőt. Egy órányi lélegzetvétel. A madarak is vidámabbak ilyenkor, a fákon délibábos rügy fakad, a sáros hótömeg eltűnni látszik. De lelelt az idő, az óra vészes kattogása a fülekben cseng, bekúszik minden szövetbe, fölemészti az élet – a fák meztelenebbek, mint valaha, a hó havasabb, a sár sárosabb, a madarak betapasztott csőrét a szél ökle cibálja. A természet irtalmat kiált.

A tél halál a parasztembernek. Rászakad hirtelen minden: a csönd, a zöld cserépkályha – amiben valahogy mindig hamarabb ég el a tűzifa, mint kellene – melege, a tétlen percek – önmaga. A kérge talpak felpuhulnak, a nyár piszka lassan lekopik róluk – a bőrbe égetett pirosság is halványodni kezd, az egész ember lágyul, atomjaira esik szét. Nagyapámmal is ilyesmi történt, ki is járt néha a földekre, ha nem kellett, akkor is, legalább a fáért. Csak sejteni lehetett a tavaszt: a puszták halottak voltak, a töltés üres, ürgefej sem bukkant ki a földből.

Vége a napnak. Ugyanaz a villamos, ugyanazok a szagok, minden ugyanaz, csak az idő halad előre óriáslábakon, letaposva a felfelé nyúló kézfejeket, magával sodorva a szemgolyók apró fényét. A tél beette magát az emberek szívébe. Hazamegyünk, elalszunk, felkelünk, megmosdunk, eszünk, elindulunk, munka, ebédszünet, munka – aztán előről. Csak a szélben lehet bízni: lassan hömpölyögve (mint az ördögsekér) lép elő a más, az igazi, hogy világosság legyen, hogy az *Isten lelke lebegjen a vizek fölött*.

Mosd meg a lábát, még mindig piszkos! – üvöltötte a kapa, kizökkenve gondolataimból. Fáztam a hintaágyon, a kapa egyre csak ordított, eldobtam magamtól, valahova a szín aljára eshetett, nem tudom. A rászáradt sárfolt úgy éktelenkedett a fényes kapán, mint valami bélyeg, mint valami ősi, barbár *memento mori*. Az elmúlás törvényszerű, itt meg egyenesen kötelező; nyáron is érezni a közelítő tél fuvallatát, hiába takarják az eget súlyos, kék drapériák. Meg akartam tartani a kapát, mégis, magamhoz ölelni, hagyni, hogy a húsba merítse életét, a kiserkenő vér megalvadjon az egyenletesre sikált felületen – csak ez maradt. De a kapát el kellett adni, mint minden más szerszámot, ami a nagyapámé volt. Kellott a pénz. Vevőt pedig mindig talál az ember.